

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ernest hemingway

silahlara veda

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

**altın kitaplar
yayınevi**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

SİLÂHLARA VEDA, Nobel Dizisinin 49. kitabı olarak ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ tarafından üçüncü kez Şubat 1977’de yayınlanmıştır.

ERNEST HEMİNGWAY

(NOBEL 1954)

SİLÂHLARA VEDA

(A Farewell to Arms)

3. Baskı

İngilizce aslından, hiç kısaltmadan

Türkçeye çevirenler:

Ülkü Tamer - Özay Süsoy

«SİLÂHLARA VEDA» ÜZERİNE

Ernest Hemingway'in en önemli eserlerinden biri olan «SİLÂHLARA VEDA», savaşı ve savaş - sonrası yıllarını başarıyla yansıtan romanların başında gelir. Bu yılların sinirli ve tedirgin edici yaşamasını her satırda solursunuz.

Hemingway bu romanında edebiyatın süslü unsurlarını kullanmamış, yalın bir anlatımı yeğlemiştir. Romanda; savaşın gidişyle mevsimler arasında usta bir paralellik kurulmuştur. Savaşın en zor günlerinde hava yağışlı, pusludur, ilkbaharla birlikte zafer de gelir.

Bu seçkin romanın başlangıç paragrafı, bir savaş ortamının atmosferini vermesi açısından da modern edebiyatın sayılı sayfalarındandır.

Yazar yoğun bir çalışmayla bu eserini altı hafta içinde tamamlamış, ancak gözden geçirmesi beş ay sürmüştür. Son sayfalarının prova kolonları geldiğinde o hâlâ romanına son biçimi vermeğe çalışıyordu.

Hemingway, Türk - Yunan savaşı sırasında edindiği izlenimleri, o zaman gazetede yayınladığı röportajları bu kitabında da kullandı. Zaten gazete muhabirliği ona birçok yerler, kişiler tanıttı. O bu uğraşyla insanların savaşta ve barışta nasıl davranacaklarını, tepki göstereceklerini ayrıntılarıyla öğrendi.

Roman beş bölümden kuruludur: Birinci bölümde yazar bizi savaş ortamına hazırlar ve romanın ana karakterleri olan âşıkların karşılaşma

hikâyelerini anlatır. Ambulansta çalışan genç Amerikalı FREDERİC HENRY ile İngiliz hemşiresi CATHERİNE BARKLEY burada karşılaşır. Bu bölümde ana tema savaştır. İkinci bölümün ana tema'sı aşktır. Milano'da hastanede çalışan hastabakıcı ile Frederic arasındaki aşk; gerçek, yürekten bir aşka dönüşür. Sonraki üç bölüm, usta Hemingway'in ölümsüz kalemiyle, okuyucuyu âdeta büyüleyen bir tempo içinde sürüp gider.

Hemingway böylece olağanüstü koşullar ve baskı altındaki insanların aşklarını, ilişkilerini ortaya koyma dileğindeydi. Bu ilişkiler arasında Faşizm'in de kasıp kavuruculuğunu gözler önüne seriyordu. Frederic'le Catherine'in de çocuklukları arasında benzerlikler bulabiliriz. Frederic gelişmeler içinde ailesine yabancı olan biriydi, Catherine de gece gündüz sarhoş gezen bir babanın kızı. Hiç kuşku yok ki yazar burada savaşın; insanı, kendine ve çevresine nasıl yabancılaştırdığını ustalıkla ortaya koymuştur.

«ÇANLAR KİMİN İÇİN ÇALIYOR» da olduğu gibi burada da kadın kahramanlar savaş ortamında, ateş altında, yuvayı ve barışı temsil etmektedirler. Milano'daki otelde Catherine'le Sierra de Guadarrama dağındaki Maria aynı kavramın temsilcisidirler.

1928 - 29'da yazdığı bu romanla yeni bir yazı modası da getirmişti edebiyata. Romanına Paris'te başladı, Key West, Piggot, Kansas City ve Sheridan'da devam etti. Birinci yazımını Big Horn'da tamamladı. Bu yılda ikinci karısı Pauline'den bir erkek çocuğu oldu gene aynı yıl babası Illinois'de Oak Park'ta tüfekle intihar etti. Hemingway bu yılı tanıtlarken, aynı yıl içinde çok kötü ve çok güzel günler geçirdik, der.

Romanın ana tema'sı Hemingway'in kişisel yaşamasından esinlenerek kaleme alınmıştır. 1918 yılının 8 temmuz gecesinde Hemingway, Kuzey İtalya'da Şchio yakınlarında bir grupla buluştu. Savaşın en kızgın günlerinde cephede ambulans şoförlüğü yaptı, bu yüzden de düşmanla burun buruna geliyordu çoğu zaman. Milano'da AGNES VON KUROWSKY adında bir hastabakıcı tanıdı ve ona âşık oldu. Yazar bu sırada 19 yaşındaydı. Hemingway, 1919 haziranında gemiyle New York'a vardığında kafası çeşitli plânlarla doluydu; bir gazeteye girmek istiyor, para kazanmayı arzuluyor ve âşık olduğu kızı Amerika'ya ge-

tirip evlenmeği düşünüyordu. Kadın mektubuna verdiği cevapta, bunun savaş yıllarının bir yaşantısı olarak kalmasını diliyor ve onu unutmasını istiyordu. Kız üstelik Hemingway'dan daha yaşlıydı. Hemingway bu aşktan sonra dört kere evlendi ama Agnes'in mektuplarını bütün hayatı boyunca sakladı. Ama roman kahramanının tıptıptına buna benzediğini sanmayın, Catherine'in özelliklerinde yalnız Agnes'in değil, Hemingway'in ilk iki karısının özellikleri de bir arada bulunur.

Hemingway bir keresinde bu romanının Romeo ve Jülyet'in modern bir versiyonu olduğunu söylemektedir.

Romanın yazılışı sembolik bir yöntem taşımaktadır. Manzaraların kullanılışı ile insanların yaşantıları arasındaki paralellik ilgi çekicidir. Bu paralelliğin önemli örneklerinden biri de son bölümdedir: Catherine'e sessizce «veda» eden sevgilisi yalnız başına otele dönerken, durmadan yağmur yağmaktadır. Bazı eleştirmenlerin iddialarına göre Hemingway bu son bölümü 37 kere yazmıştır.

şu gerçeği unutmamalıyız ki «SİLÂHLARA VEDA» son 40 yıl içinde bir Amerikan romancısının yazdığı en iyi savaş romanıdır. Ayrıca savaş ortamında yeşeren ve acıyla sonuçlanan bir aşkın da trajedisidir.

Birinci Kitap

G. A. P. için

Bölüm 1

O yılın yaz sonlarında, ırmakla ovanın ötesinden dağlara bakan bir köy evinde kalıyorduk. Güneşten kurumuş, bembeyaz olmuş çakıllar, taşlar vardı ırmak yatağında; su duruydu, maviydi, hızla akardı. Taburlar geçerci evin yanından; yoldan inerken kaldırdıkları toz, ağaçların yapraklarını bembeyaz yapardı. Gövdeleri de tozluydu ağaçların; o yıl yapraklar erken dökülmüştü; geçen taburlara, kalkan toza, rüzgârda sallanarak düşen yapraklara, sıra sıra yürüyen askerlere bakardık: onlar geçip gittikten sonra yol yeniden ıssızlaşırdı, yapraklar sayılmazsa.

Ova çok bereketliydi, yemiş bahçeleriyle doluydu; ovanın ötesindeki dağlar çıplaktı, kahverengiydi. Çarpışmalar oluyordu dağlarda; geceleri top ateşlerinin parıltılarını görebiliyorduk. Yaz şimşekleri gibi çakarlardı karanlıkta; ama geceler serindi, fırtına belirtileri yoktu.

Bazen karanlıkta pencerenin altından top arabalarıy-

la geçtiğini duyardık taburların. Geceleri hiç boş kalmazdı yol; heybeleri cephane sandıklarıyla dolu katırların, insan taşıyan kamyonların sonu gelmezdi; üstleri brandayla örtülü kamyonlar geçerci ağır ağır. Kocaman topolar da görürdük gündüzleri; uzun namluları yeşil dallarla, yapraklı yeşil dallarla gizlenirdi; top arabalarının üstleri asmalarla örtülü olurdu. Kuzeyde, vâdinin ötesinde bir kestane ormanı, ormanın ötesinde, ırmağın bu yakasında da bir başka dağ vardı. O dağda da çarpışmalar oluyordu, ama başarı kazanılmıyordu galiba; sonbaharda yağmurlarla birlikte kestanelerin bütün yaprakları dö-küldü, dallar çırlıçıplak kaldı, ağaçların gövdeleri yağmur-la karardı. Bağlar bereketini yitirdi, asmalar kurudu, topraklar ıslandı, karardı, sonbaharla öldü. Irmağı sisler, dağları bulutlar kapladı; kamyonlar çamur sıçratıyordu artık; askerlerin pelerinleri ıslaktı, çamurluydu; tüfekleri de ıslaktı; pelerinlerinin altındaki palaskalarının önüne meşinden yapılmış, 6.5'luk ince, uzun fişeklerle dolu ikişer fişek kutusu takıyorlardı; altışar aylık gebeymiş gibi yürüyorlardı yolda.

Son derece hızlı geçen gri, ufak arabalar da vardı; önce, şoförün yanında bir subay bulunurdu çoğu kere, arkada da subaylar olurdu. Kamyonlardan daha çok çamur sıçratırlardı; arkadakilerden biri ufak tefekse, yüzünü bile göremeyeceğiniz, sadece şapkasının tepesiyle daracık sırtını seçebileceğiniz kadar ufak tefekse, iki generalin arasında oturuyorsa, araba da çok hızlı gidiyorsa, onun Kral olduğunu anlıyorsunuz. Udine'de oturur, işlerin nasıl gittiğini görmek için aşağı yukarı her gün bu yoldan geçerci; işler de çok kötü gidiyordu.

Kışla birlikte kesilmek bilmeyen yağmurlar geldi, yağmurla birlikte de kolera. Ama salgın önlenemedi, orduda sadece yedi bin kişi öldü.

Bölüm 2

Ertesi yıl birçok zafer kazanıldı. Kestane ormanı ile örtülü yamaç da, vâdinin arkasındaki dağ da ele geçirildi; güneyde, ovanın ötesindeki yaylada da zafer kazanıldı; ağustosta ırmağı geçtik, mor sarmaşıklı duvarlarının arasındaki bahçesinde bir çeşme ve gölgeli, büyük ağaçlar bulunan bir eve yerleştik Gorizia'da. Çarpışmalar bir mil kadar öteye, ilerdeki dağlara sıçramıştı artık. Şehir çok güzeldi, evimiz de iyiydi. Irmak yanımdan akıyordu; şehir kolayca ele geçirilmişti, ama arkasındaki dağlar alınamıyordu; sevdiğim bir şey vardı bu arada: Avusturyalılar, savaş biterse Gorizia'ya dönmeyi akıllarına koymuş gibi görünüyordardı; bu yüzden, yerle bir etmek için değil de, sadece bombalamış olmak için birazcık top ateşine tutuyorlardı şehri. İnsanlar eskisi gibi yaşayıp gidiyorlardı; hastaneler, kahveler, top arabalarıyla dolu yan sokaklar, biri erler biri de subaylar için iki genelev, yaz sonunda başlayan serin geceler, şehrin arkasındaki dağda sürüp giden savaş, demiryolu köprüsünün mermilerle çarpılmış demirleri, çarpışmaların olduğu ırmağın yanındaki çökmüş tünel, alanı çevreleyen ağaçlar, alana giden ağaçlı, uzun cadde; bunların yanısıra kızlar da vardı şehirde; arabasıyla geçen Kral, zaman zaman görebildiğimiz yüzü, uzun boynu, ufacık gövdesi, keçi sakalına benzeyen ağız-

miş sakalı; insanın karşısına ansızın çıkıveren, bombardımandan duvarlarının biri yıkılmış evlerin içleri; sıvalarla, taş yığınlarıyla dolu bahçeler, sokaklar; Carso'da işlerin iyi gitmesi, köyde geçirdiğimiz sonbaharlardan daha değişik kılmişti bu sonbaharı. Savaş da değişmişti.

Şehrin arkasındaki dağı kaplayan meşe ormanı yok olmuştu. Yazın şehre geldiğimizde yemyeşildi orman, ama şimdi devrilmiş ağaç gövdeleri ve kütükleri vardı sadece, toprak altüst olmuştu; sonbaharın bitimine doğru, eskiden meşe ormanının bulunduğu yere çıktım bir gün, dağa doğru bir bulutun geldiğini gördüm. Çok hızlı geliyordu; güneş donuk bir sarılığa büründü, her şey karardı biraz, gökyüzü kapandı, bulut gelip dağı, çevremizi kapladı, kar başladı. Rüzgârla savruluyordu kar taneleri, çıplak toprak örtüldü, kütükleri ortaya çıktı, toplar bembeyaz oldu, siperler arkasındaki helâllara doğru yollar belirdi.

Sonradan, şehre inince, subaylara açık olan genelevin penceresinden karın yağışını seyrettim; bir arkadaşımla oturmuş, önümüzde iki bardak, bir şişe Asti içiyorduk: lâpa lâpa yağın kara baktım; biliyorduk artık, o yılın da sonu gelmiş sayılırdı. Irmağın yukarısındaki dağlar alınmamıştı, ırmağın ötesindeki dağların hiçbiri alınmamıştı. Gelecek yıla kalmıştı bütün bunlar. Sokakta, çamurlara basmamaya çalışarak yürüyen papazı gördü arkadaşım. Dikkatini çekmek için cama vurdu. Papaz çevresine bakındı. Bizi gördü, gülümsedi. Arkadaşım eliyle yanımıza çağırdı onu. Papaz başını iki yana salladı, yoluna devam etti. O gece makarna verdiler yemekte; çabuk çabuk, büyük bir ciddiyetle yedik; herkes çatalını havaya kaldırıyor, bir an bekledikten sonra ağzına götürüyordu, kaşık kullananlar ya da emercesine yiyenler de vardı makarnayı; çevresi

hasırla örülü galonluk şişeden de şarap içiyorduk; kenarlarından madeni bir yuvaya tutturulmuştu şişe, sallanıp duruyordu; boynunu işaret parmağınızla aşağı doğru eğdiniz mi, aynı elinizde tuttuğunuz bardağa kıpkırmızı, yanık, duru bir şarap akıyordu; yemekten sonra yüzbaşı papaza takılmaya başladı.

Genç bir adamdı papaz, hemen kızarırdı, o da bizim gibi üniformalıydı ama gri ceketinin sol göğüs cebinin üstünde koyu kırmızı kadifeden bir haç vardı. Sanki ben anlayacakmışım gibi, her şeyi anlayayım, hiçbir şeyi kaçırmayayım diye, yabancılar gibi bozuk bir İtalyancayla konuşuyordu yüzbaşı.

Papazla bana bakarak, «Papaz bugün kızlarla,» dedi. Papaz gülümsedi, kızardı, başını iki yana salladı. Yüzbaşı sık sık takılırdı ona.

«Öyle değil?» diye sordu yüzbaşı. «Bugün ben gördü papazı kızlarla.»

«Hayır,» dedi papaz. Öteki subaylar bu takılmadan çok hoşlanmışlardı.

«Papaz değil kızlarla,» diye devam etti yüzbaşı. Bana döndü: «Papaz kızlarla hiç.» Bardağımı alıp doldurdu; bu arada hep bana bakmış, ama papazı da gözden kaçırmamıştı.

«Papaz her gece beş parmakla.» Masadaki herkes güldü. «Anladı? Papaz her gece beş parmakla.» Eliyle bir işaret yapıp bir kahkaha attı. Papaz bir şaka olarak kabullendi bunu.

«Papa savaşı Avusturyalıların kazanmasını istiyor,» dedi binbaşı, «Fransız Joseph'e bayılıyor. Ne yaparsınız, para oradan geliyor. Ben dinsizim.»

«**Kara Domuz'u** okudunuz mu hiç?» diye sordu teğ-

men. «Bir tane bulayım size. Benim inancımı da o sars-tı.»

«Aşağılık kötü bir kitaptır,» dedi papaz. «Beğenmenize imkân yok.»

«Çok değerli bir eser,» dedi teğmen. «Şu papazları anlatıyor.» Bana döndü: «Beğeneceksiniz.» Papaza bakıp gülümsedim, mum ışığında o da gülümsedi. «Sakın oku-mayın,» dedi.

«Size bir tane bulurum,» dedi teğmen.

«Düşünen bütün insanlar dinsizdir,» dedi binbaşı. «A-ma ben Farmasonlara da inanmıyorum.»

«Ben inanıyorum Farmasonlara,» dedi teğmen. «Soy-lu bir kurum.» Biri içeri girdi, açılan kapıdan karın yağ-makta olduğunu gördüm.

«Kar başladı ya, ateş kesilir artık,» dedim.

«Kesilir tabii,» dedi binbaşı. «İzininizi kullanın. Roma'yı görmelisiniz mutlaka, Napoli'yi, Sicilya'yı.»

«Amalfi'ye gitmeli,» dedi teğmen. «Eve bir kart yaza-rım. Kendi oğulları gibi severler sizi.»

«Palermo'ya gitmeli.»

«Kapri'ye gitmeli asıl.»

«En iyisi Abruzzi'ye gidip Capracotta'da bizimkileri zi-yaret edin,» dedi papaz.

«Kalkmış, bir de Abruzzi diyor. Buradan daha çok kar var orada. Zaten köylü suratı görmekten bıktı. Kültür merkezlerini, uygarlık merkezlerini görsün.»

«Esaslı kızlarla tanışsın. Napoli'de bazı adreslere ve-ririm size. Genç, güzel kızlar var — yanlarında da anne-leri. Ha! Ha! Ha!»

Papaza bakıp, «Papaz her gece beş parmakla!» diye bağırdı. Yeniden güldüler.

«İziri alıp bir an önce gitmelisiniz,» dedi binbaşı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

«Ben de geleyim, sizi gezdiririm,» dedi teğmen.

«Gelirken bir de gramofon getirin.»

«Güzel opera plâkları getirin.»

«Caruso getirin.»

«Caruso getirmeyin. Böğürmekten başka bir şey yaptığı yok.»

«Sen de onun gibi böğürmek istemez miydin sanki?»

«Böğürüyor işte. Böğürüyor.»

«En iyisi Abruzzi'ye gidin,» dedi papaz. Ötekiler bağıırıp duruyorlardı. «Tam av mevsimi. Halkını da seversiniz; havası soğuktur ama açıktır, kurudur. Bizimkilerin yanında kalabilirsiniz. Babam çok ünlü bir avcıdır.»

«Hadi,» dedi yüzbaşı, «Gitmek var genelev kapanmadan.»

«İyi geceler,» dedim papaza.

«İyi geceler,» dedi.

Bölüm 3

Cepheye döndüğümde hâlâ o şehirde kalıyorduk. Şehir dışındaki topların sayısı artmıştı; bahar da gelmişti artık. Tarlalar yeşermiş, asmalarda ufacık yeşil filizler belirmiş, yol kenarındaki ağaçları küçük yapraklar sarı-mıştı; denizden bir meltem esiyordu. Tepeye kurulmuş şehirde eski kaleyi bir fincan gibi gördüm aşağıda; dağların, yamaçları yeşermeye başlamış kahverengi dağların arasına kapanıp kalmıştı. Şehirde daha çok top vardı şimdi; yeni hastaneler açılmıştı; yolda İngiliz erkekleriyle,

arasına da İngiliz kadınlarıyla karşılaşılıyordu insan; top ateşiyle birkaç ev daha yıkılmıştı. Hava sıcaktı, tam bahar havası, ağaçların arasındaki yoldan indim; yol, duvara vuran güneşten ısınmıştı; aynı evde kalmakta olduğumuzu gördüm; ev bıraktığım gibiydi hâlâ. Kapı açıktı; dışardaki sıraya bir asker oturmuş, güneşleniyordu: yan kapının önünde bir cankurtaran arabası duruyordu; içeri girer girmez burnuma mermi ve hastane kokusu çarptı. Bıraktığım gibiydi hâlâ, sadece bahar gelmişti, o kadar. Büyük odanın kapısından baktım, binbaşı masasında, pencere açıktı, gün ışığı doluyordu içeriye. Beni görmedi; bir an karar veremedim; girip geldiğimi söylesem mi daha iyi olacaktı önce, yoksa yukarı çıkıp temizlensem mi? Yukarı çıkmaya karar verdim.

Teğmen Rinaldi'yle paylaştığımız oda avluya bakıyordu. Pencere açıktı; yatağım yapılmış, üstü battaniyeyle örtülmüştü; dikdörtgen bir teneke kutu içindeki gaz maskemle çelik miğferim duvara, aynı çiviye asılmıştı. Yatağımın ayak ucunda yassı bavulum duruyordu, yağlanıp pırıl pırıl parlatılmış kışlık çizmelerim bavulun üstündeydi. Sekiz köşeli, artık mavileşmiş bir namlusu ve insanın yanağına rahatça oturan koyu cevizden bir **schutzen** dipçığı olan Avusturya yapısı avcı tüfeğim, yatakların üstüne asılmıştı. Hatırladım; dürbünü bavulda kilitliydi. Teğmen Rinaldi öteki yatağa uzanmış, uyuyordu. İçeri girdiğimi farkedince uyandı, doğruldu.

«Ciaou!» dedi. «Nasıl, iyi vakit geçirdin mi?»

«Hem de nasıl!»

Tokalaştık, kolunu boynuma dolayıp beni öptü.

«Öff!» dedim.

«Leş gibisin,» dedi. «Yıkansan iyi olacak. Nereye gittin, neler yaptın? Hadi bakalım, her şeyi anlat.»

«Her yere gittim. Milano'ya, Floransa'ya, Roma'ya, Napoli'ye, Villa San Giovanni'ye, Messina'ya, Taormina'ya—»

«Tren tarifi gibi konuşuyorsun. Güzel şeyler geçti mi başından?»

«Evet.»

«Nerede?»

«Milano'da, Floransa'da, Roma'da, Napoli'de—»

«Yeter, yeter. Söyle bakalım, en güzeli hangisiydi?»

«Milano'daki.»

«İlki olduğu içindir. Nerede rastladın ona? Cova'da mı? Nereye gittiniz? Ne yaptın? Hadi her şeyi anlat. Bütün gece kaldın mı?»

«Evet.»

«O da bir şey mi sanki? Güzel kızlar var burada. Daha önce cepheye gelmemiş yeni kızlar.»

«Çok güzel.»

«İnanmıyor musun bana? Bugün öğleden sonra gider görürüz. Güzel İngiliz kızları da var şehirde. Miss Barkley'e âşık oldum. Seni tanıştıtırırım. Galiba evleneceğim Miss Barkley'le.»

«Ben yıkanıp geldiğimi haber vereyim. Kimse çalışmıyor mu şimdi?»

«Sen gittin gideli soğukla, nezleyle, sarılıkla, belsoğukluğuyla, yaralarla, çibanlarla, cerahatle uğraşıyoruz. Her hafta biri atılan taşlarla yaralanıyor. Gerçekten yaralanan pek az kişi var. Haftaya savaş yeniden başlıyor. Galiba. Öyle diyorlar. Miss Barkley'le evlenirsem iyi eder miyim — savaştan sonra tabii?»

«Çok iyi edersin» dedim; leğeni suyla doldurdum.

«Bu gece her şeyi anlatacaksın,» dedi Rinaldi. «Ben

şimdi uyuyayım da, Miss Barkley'in gözüne gencecik, yakışıklı görüneyim.»

Ceketimle gömleğimi çıkarıp leğendeki soğuk suyla yıkandım. Havluyla kurulanırken odaya, pencereden dışarıya, gözlerini yummuş, yatakta yatan Rinaldi'ye baktım. Yakışıklıydı, benim yaşımdaydı, Amalfi'liydi. Çok seviyordu doktorluğu; iyi arkadaşlık. Ona bakarken gözlerini açtı.

«Paran var mı?»

«Var.»

«Elli liret versene bana.»

Ellerimi kurulayıp duvarda asılı ceketimin cebinden cüzdanımı çıkardım. Rinaldi parayı aldı, yataktan kalkmadan katlayıp pantolonunun arka cebine koydu. Gülümsedi. «Miss Barkley'in üstünde zengin bir adammışım etkisi uyandırmalıyım. Sen benim en iyi, en yakın arkadaşısın, para babamsın.»

«Kapa çeneni,» dedim.

O gece yemekte papazın yanına oturdum; Abruzzi'ye gitmediğimi öğrenince hayal kırıklığına uğradı, üzüldü. Babasına mektup yazıp benim geleceğimi bildirmiş, onlar da hazırlık yapmışlar. Ben de onun kadar üzüldüm; niye gitmemiştim sanki? Gitmek istemiştim aslında, ama olmamıştı; bunu anlatmaya çalıştım, sonunda yalan söylemediğimi anladı, aramız düzeldi. Çok şarap içmiştim, arkasından kahveyle Strega içmiştim; hayatta isteyip de yapamadığımız şeyler olduğunu anlattım içkili içkili, insan her istediğini yapamıyordu ki.

Ötekiler tartışırken biz ikimiz konuşuyorduk. Abruzzi'ye gitmek istemiştim. Ama gidememişim işte, yolların donduğu, demir gibi sertleştiği yerlere gidememişim, havanın soğuk olduğu, kuru olduğu yerlere, karın